

Ἀπέθανεν εἰς γέρον καὶ τὴν ἐπομένῃν ἀμέσως καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς λύπης τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν τάφον καὶ ἡ γηραιά σύζυγός του. Ὁ διπλοῦς αὐτὸς θάνατος τοῦ ἀγαπημένου ἀνδρογύνου συνεκίνησε βαθέως τὴν συνοικίαν τῆς Νεαπόλεως, ἡ ὁποία, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος σήμερον, ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἐκλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἡ συζυγικὴ ἀγάπη, τὸσον θερμῇ καὶ ζωνηρά, μὲ ὅλην τῆς ἡλικίας τὴν χιόνα.

Σὰς ἔτυχε ποτὲ νὰ καταπίεζε . . . περόνην τραπέζης; Αὐτὸ μόνον εἰς τοὺς θαυματοποιούς ἐγνωρίζομεν ὅτι συμβαίνει καμμίαν φοράν, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ ἔπαθε καὶ νεῆνις ἀθηναία, δεκαεξαετίας, πρὸ τριῶν μηνῶν φέρουσα ἐν τῷ στομάχῳ σεβαστῶν διαστάσεων περόνην. Μεθ' ὅλους τοὺς ἐπαίνους τοὺς ὁποίους αἱ ἐφημερίδες ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν δεξιότητα ἔκαμεν εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τὴν ἐγχείρησιν καὶ ἐλύτρωσε τοῦ περιττοῦ καὶ ἀχωνεύτου βάρους τὸν στόμαχον τῆς νεάνιδος, νομίζομεν ὅτι πολὺ δυσκολώτερον εἶνε νὰ καταποθῇ μία περόνη, παρὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ὡστε τὴν νεάνίδα θαυμάζομεν πολὺ περισσότερον τοῦ ἱατροῦ. Ἐν τούτοις ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχεν, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἡ ἀσθενὴς θὰ σωθῇ, ἂν ἀνθέξῃ εἰς τὴν πειναν, διότι, μὴ ἀπορείτε, μετὰ τοιαύτην ἐγχείρησιν ὁ στόμαχος πρέπει νὰ μείνῃ κενὸς ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ Ναβὺβ τοῦ Ραμποῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ τῆς πολυαριθμοῦ ἀκολουθίας του διέτριψεν ἐπ' ὀλίγον ἐν Ἀθήναις, ἐκίνησε ζωηρῶς τὴν περιέργειαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Ἐν αὐτῷ ὅμως οἱ περιέργοι δὲν εἶδον κανένα παράδοξον τύπον ἀγριανθρώπου. Ὁ ἰνδὸς ἐκεῖνος ἡγεμονόπαις εἶνε πλέον ἄγγλος, ἐξευγενισμένος, πολιτισμένος, λεπτοφυὴς καὶ ὠχρὸς, ρομαντικὸς καὶ ἐρωτευμένος. Κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὅπου ἐνδιητάτω ὡς λεπτεπίλεπτος εὐρωπαϊὸς ἀριστοκράτης. Περισσότερον ἐξ ὅλων ἀξιοπεριέργου ἦτο ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ πρίγκηπος ὁ φακίρης, ὁ ὁποῖος ἔσφαζε τὰ κοτοπούλια μ' ἐξορκισμοὺς καὶ τὰ ἔψηνε χορεύων περὶ αὐτὰ καὶ τὰ ἔτρωγεν ἄδων καὶ προσευχόμενος.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἄμαξα ἐλαύνουσα ἀπὸ βρυτῆρος — ἡ φράσις στερεότυπος — παρέσυρε καὶ ἐτραυματίσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κυρίαν τινὰ ἀγγλίδα. Ἔως ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα σὺνθησε εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ ἠξεύρετε ποία ἦτο ἡ μόνη παράκλησις τῆς ἀγγλίδος, πρὸς τοὺς σπεύσαντας νὰ περιποιηθῶν αὐτὴν ἀξιωματικούς; Νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ ἄμαξηλάτης, διότι δὲν ἔπαιεν αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ βαδίζῃ ἐν μέσῃ ὁδῶ ἀμερίμωτος.

Ἡ ἀγαθὴ ἀγγλίς! Ἐνόμισεν ὅτι τιμωροῦνται καὶ ἐδῶ οἱ ἄμαξηλάται οἱ παρασύροντες καὶ τραυματίζοντες τοὺς διαβάτας! . . .

Κυρίως τις πολὺ ἐρωτύλος, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἤδη γέρον, ἐπισκέπτεται κυρίαν, τῆς ὁποίας ὄναιρεῦεται τὴν κατὰκτησιν· ἀλλὰ πᾶρ' ἐλπίδα τὴν εὐρίσκει συνομιλοῦσαν ἀρκετὰ ζωηρῶς καὶ ὑπόπτως μετὰ νεανίσκου εἰκοσαετοῦς. Ἐμείνεν ὀλίγον καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ.

— Ὡ, καθῆστε, κύριε! τῷ εἶπεν ἡ κυρία.

— Α, ὄχι βιάζεμαι.

Καὶ φεύγων ἀφῆκε τὸ πάρθιον αὐτὸ βέλος:

— Σὰς ἀφίνω τὸ πεδῖον ἐλευθέρων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἡ ἐπίσημος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ δεξιόσις τοῦ Τυρῶ Δανζέν, ὠρίσθη διὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου (ἔ. ν.). Εἰς τὸν εἰσιτήριον λόγον τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ θάπαντήσῃ ὁ Ἰούλιος Κλαρετί.

— Ὁ κ. Π. Αξιώτης, ὁ γνωστὸς μεταφραστὴς τῶν Μύθων τοῦ Κριλώφ, μετέφρασεν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ εἰς ἰάμβους καὶ τὸν Δαίμονα, τὸ ἔξογον ποίημα τοῦ Λερμοντώφ. Ἡ μετάφρασις αὕτη πρὶν δημοσιευθῆ, θὰ ἀναγνωσθῇ μίαν ἑσπέραν εἰς τὸν Παρθενῶνα.

— Μετὰ ἐν ἔτος ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἐκδοθῇ εἰς τόμος ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Ρενάν, ἀναμνήσεων, ἀπασμαμάτων, σημειώσεων καὶ καθέξης. Ἡδὴ ἡ γῆρα τοῦ μεγάλου συγγραφέως κατατάσσει τὰ χειρόγραφα του. Ἄπειρος εἶνε ὁ σωρὸς τῶν χαρτίων, τὰ ὁποία κατέλιπεν ὁ Ρενάν. Εἶχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ φυλάσῃ ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε, μέχρι τῶν πλεόν ἀσημάτων. Οὕτω, τρεῖς μῆνες ὀλόκληροι ἐγχειρίσθησαν εἰς τὴν κυρίαν Ρενάν διὰ νὰ κατατάξῃ μόνον τὰς ἐπιστολάς, τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Βίου τοῦ Ἰησοῦ.

— Περὶ ἐργότατον βιβλίον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρίσις ὑπὸ τοῦ Παύλου Στάπφερ. Ἐπιγράφεται Ἡ Φιλολογικὴ Φήμη, ἐν αὐτῷ δὲ ὁ εὐφυὴς συγγραφεὺς πειρᾶται διὰ σειρὰς παραδειγμάτων νὰ ποδείξῃ, ὅτι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν δημοτικότητα ἐνὸς βιβλίου δὲν ἀρκεῖ οὔτε ἡ εὐφυΐα, οὔτε πολλάνικη ἡ μεγαλοφυΐα, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλα μέσα ἀνεξάρτητα ὅλων τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου καὶ τοῦ συγγραφέως. Φαίνεται ὅτι ὁ Στάπφερ αἰσθάνεται πολλὴν ἀγανάκτησιν διὰ τὸ ἄδικον τοῦτο, ὅλην του δὲ τὴν πικρίαν ἐκχύνει εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του.

— Εἰς ἕνα τὸ μόνον ἐσχατῶς ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου Δελαγκράβ ἐν Παρίσις καὶ ἐπιγραφόμενον Μουσικὴ Ψυχολογία, ὁ Κάμιλλος Μπελάιχ συνήνωσε διαφόρους αὐτοῦ περὶ μουσικῆς μελέτας, τῶν ὁποίων ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα εἶνε ὅτι τὸ ἐν τῇ μουσικῇ ὠραῖον ἐγκείται κυρίως ἐν τῇ ἐμφράσει. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἀμφισβητοῦν πολλοὶ αἰσθητικοί, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου, τὸ βιβλίον τοῦ κριτικοῦ τῆς Revue des deux Mondes εἶνε ἀξιανθῶστον διὰ τὴν διαύγειαν τοῦ ὕφους, τὴν διαλεκτικὴν καὶ τὴν πληθύν τῶν ἐιδικῶν γνώσεων.

— Ἡ La villa Bon Accueil ἐπιγράφεται τεῦχος ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ καταστήματος Ὁλλενδουρὸς πρὸς τιμὴν τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος συγγραφέως Λεόντος Κλαδέλ. Ἐν αὐτῷ ἔλαβον μέρος διὰ σελίδων, διαπνευσμένων ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν Κλαδέλ βαθείας ἐκτιμῆσεως, ὁ Δωδέ, ὁ Ζολᾶ, ὁ Ἀλεβύ, ὁ Σιμών, ὁ Κοππέ, ὁ Κλαρετί, ὁ Μαλω, ὁ Τεριέ, ὁ Σδλλ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐσοχωτέρων γάλλων συγγραφέων.

Ἐπιστημονικά

Κατὰ τὴν 15/27 Μαρτίου τοῦ 1894 ἀπεφασίσθη νὰ συγκροτηθῇ ἐν Ρώμῃ τὸ ἐνδέκατον διεθνὲς ἱατρικὸν συνέδριον, εἰς τὸ ὅσιον θὰ παραστώσιν οἱ διασημότεροι τῶν ἐπιστημόνων τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Τὰ καλὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποία ἐπέφερον αἱ προηγουμέναι συνλεύσεις, ἐνεθάρρουν τὴν ἰταλικὴν κυβέρνησιν νὰ προβῇ εἰς τὴν νέαν ταύτην συγκροτήσιν, ἀνεκοίνωσε δὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς δι' ἐγκυκλίῳ ἐγγράφῳ πρὸς πάσας τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πρεσβείας, ὅπως ἐξ ὀνόματός της προσκαλέσων τὰς διαφόρους κυβερνήσεις, νὰ λάβωσι δι' ἀντιπροσώπων μέρος. Ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις προσκληθεῖσα θὰ συμμετασχῇ βεβαίως αὐτοῦ, δὲν ἀπεφάσισεν ὅμως ἀκόμη τίνας ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπιστημόνων θ' ἀποστείλῃ, ὅπως παρακαθίσωσιν ὡς μέλη τοῦ συνεδρίου τούτου.